

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS*
Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

7. března sv. Tomáš

O SVATÉM TOMÁŠI SNÍH BŘEDNE NA KAŠI

Zima, kterou Tomáš nese, dlouho s námi ještě třese

Katolický filozof a teolog sv. Tomáš Akvinský (latinsky Thomas Aquinas, označovaný též jako Aquinatus, Aquinata), člen starého italského šlechtického rodu se v roce narodil v roce 1225 na hradě Roccasecca u Aquina, jako syn hraběte Landulfa z Aquina, příbuzného hohenstaufské císařské rodiny. V Neapoli studoval na fakultě svobodných umění, zde také vstoupil do řádu dominikánů. S tím nesouhlasila jeho rodina. Na cestě z Neapole do Paříže byl svými bratry unesen na rodinný hrad a rok zde vězněn. Ze zajetí se mu podařilo uprchnout a díky podpoře řádu se dostal na studia do Paříže.

7. březen 1274 je dnem jeho smrti – zemřel při cestě na II. lyonský koncil. V roce 1323 byl prohlášen za svatého a v roce 1567 byl papežem Piem povýšen na jednoho z třiceti tří učitelů církve. Svým učením a svými díly zanechal hlubokou stopu ve filozofickém myšlení a to nikoli pouze ve filozofii teologické. Byl to všestranně vzdělaný muž, studoval nejen v Neapoli, ale také v Kolíně nad Rýnem a v Paříži. V Římě a v Paříži také přednášel.

Zdrojem jeho sociálně- politické nauky byla Bible, sv. Augustinus a díla Aristotelova. Svatý Tomáš se pokusil nalézt harmonii mezi vírou a rozumem. Nepopíral, že pravda

je pouze jedna, avšak učil, že k ní vedou dvě cesty. Cesta víry a cesta rozumu. Formuloval pět důkazů, které i pro dnešního moderního člověka musí znít při nejmenším zajímavě:

Z pohybu lze usuzovat, že musí existovat prvotní impuls; vše má svou příčinu, musí však existovat prvotní příčina; věci existují nebo neexistují - to, že existují, způsobuje nějaká nutnost; skutečnost je rozdělena dle stupňů dokonalosti, musí však existovat nejvyšší stupeň dokonalosti; v uspořádání věcí je smysl, stejně jako ve směřování věcí, musí však existovat něco, co dané věci řídí.

Sv. Tomáše považujeme za zakladatele tomistické filozofické školy, jejím pokračováním je novotomistická filozofie, která má své neopomenutelné místo v současné filozofii jako takové. Byl v kontaktu s mnoha významnými učiteli 13. století. Mimo Alberta Velikého byl jeho spolupracovníkem i Vilém z Moerbeke, překladatel z řečtiny, který Akvinskému dodával latinské překlady Aristotelových spisů. Jeho filozofie vychází z teologické interpretace Aristotelova díla, byla značně také ovlivněna novoplatónismem. Je patronem dominikánů, teologů, studentů, katolických vysokých škol a ochráncem proti nepohodě. Sv. Tomáš Akvinský zemřel 7. března 1274 a jeho svátek se slavil v tento den. Při reformě liturgického kalendáře byl svátek přenesen na 28. leden. Je to výroční den přenesení jeho ostatků do dominikánského kostela v Toulouse. Ovšem pranostiky spojené s jeho jménem zůstaly sedmému březnu. (le)

250. výročí narození Marie Walburgy z rodu Hohenemsů

HOHENEMSOVÉ SE „VRÁTILI“

(Bystré) S představiteli panovnického rodu z bysterského zámku se lidé letos mohou setkat na stránkách kalendáře. Zástupci rodu Hohenemsů se vrátili na své sídlo v Bystrém. Tentokrát v nástěnném kalendáři. Domov na zámku připravil na letošní rok nástěnný kalendář s fotografiemi pláten nejvýznamnějších zástupců rodu, která

zdobila zdi bysterského zámku. "Jednotlivými měsíci nás provázejí představitelé rodu, hrabě Jakub Hannibal I., zakladatel rodové obrazárny a knihovny, hrabě Kašpar, arcibiskup salcburský Markus Sittikus, hrabě František Rudolf a jeho manželka Františka Romana," uvedla Vlasta Machatová z Domova na zámku. Právě František Rudolf se významně zapsal do dějin Bystrého. "Přebudoval zámek do barokní podoby. Nechal postavit kostel sv. Jana Křtitele a Panny Marie Karmelské," vysvětlila Vlasta Machatová. Čestné místo hned na úvodní straně kalendáře zaujímá Marie Walburga, dcera Marie Rebeky, hraběnky z Harrachu, rozené z Hohenemsu. "Marie Walburga byla poslední ženská členka rodu Hohenemsů. Po její smrti se část obrazárny a knihovna dostaly jako dědictví na zámek v

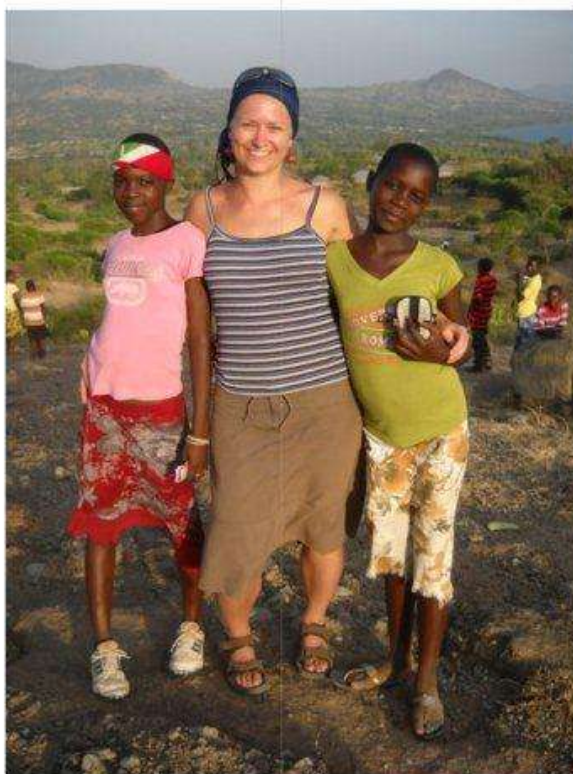
Kuníně u Nového Jičína. Zde se hraběnka po úmrtí svých potomků věnovala výchově a vzdělávání chudých a talentovaných dětí a vychovávala budoucího "otce českého národa" Františka Palackého," uvádí ve svém komentáři v kalendáři Jaroslav Zezulčík, kastelán kunínského zámku. Od narození této hraběnky uplyne v letošním roce 250 let. Plátna tvoří součást expozic Městské galerie v Poličce a také zámku v Kuníně. Fotografie pořídili bysterský Jiří Feltl, známý fotograf Ladislav Šmitke z Albrechtic a Konrad Rainer, vedoucí fotograf Uměleckohistorického muzea ve Vídni (Kunsthistorisches Museum Wien). Podle Vlasty Machatové je samotný kalendář příběhem šlechtické rodiny a peripetie osudů sbírky obrazů. Výtěžek z prodeje kalendáře přispěje na aktivizační programy pro zlepšení psychického a fyzického stavu současných obyvatel zámku.

Kalendář je možné rovněž zakoupit na Obecním úřadě v Kuníně a v MIC ve Fulneku.

JIŽ DNES

MLADÍ KRNOVANÉ VE SVĚTĚ

o.s. Centrum NA ROVINU

PROJEKT OSTROV NADĚJE - AFRIKA, KEŇA
SIROTČINEC, MATEŘSKÁ ŠKOLKA, ZDRAVOTNÍ CENTRUM

krnovská lékařka

dr. Zuzana Fajkusová

7. března (středa) 2012
18 hod

ČÍTÁRNA SPOLKOVÉHO DOMU - BUDOVA KINA MÍR 70

o.s. Flemmichova vila, Hlubčická 20, Krnov

Vrstevníci František Halaška z Budišova nad Budišovkou a Faustín Ens z Opavy se nakonec potkali v roce 1829 v Praze

O SLEZSKÝCH MILOVNÍCÍCH JESENÍKŮ

Jako třetí svazek edice „Osobnosti Slezska“ vydala Matice slezská v roce 2003 velice zajímavou a fundovanou knihu pod názvem **FAUSTIN ENS**. Její autor, univerzitní profesor PhDr. Milan Myška, DrSc. již mnohokrát rozvířil svými díly a dílky zdánlivě poklidné slezské hladiny badatelské. Tentokrát dal svému dílku podtitul „**Životní příběh slezského intelektuála doby předbřeznové**“.

Jméno Faustina Ense (15. 2. 1782 Rottweil – 5. 3. 1858 Bregenz), čestného občana Opavy z roku 1845, není zas tak často skloňováno v současných intelektuálních debatách (existují – li někde a někdy vůbec), leč rozhodně by si to zasloužil. I když se

v Opavě ani nenarodil, ani zde nezemřel. Leč od roku 1807 pracoval v Opavě jako vychovatel a od roku 1813 nepřetržitě až do roku 1844 přednášel na opavském gymnáziu. Mimochodem jeho žáky zde byli například **Hans Kudlich** či **Johan Gregor Mendel**. Ale také **Vladimír Vašek**, otec Petra Bezruče, kněz **Cyprian Lelek** i hudebník **Pavel Křížkovský**. Mezitím stačil napsat četná vědecká pojednání historická a topografická. V roce 1814 se stal spoluzakladatelem Gymnazijního muzea v Opavě a do roku 1844 byl jeho kustos. Vznikla tak první a tím pádem tedy nejstarší muzejní expozice na území dnešního Česka.

My si dnes Faustina Ense chceme připomenout z jiného důvodu. Především proto, že nějakou dobu spolupracoval při sledování klimatických poměrů s **Karlem Josefem Jurendem** (1780 – 1842)

z Leskovec nad Moravicí, který v té době (to již žil v Brně) mimo vydávání kalendářů typu **Vlastenecký poutník** se zabýval studii klimatických poměrů Moravy. S Ensem se sblížil později i jinak, byl například mezi těmi, kteří v roce 1826 navrhovali Ense na místo kustoda brněnského muzea. Když se v roce 1844 Ens přestěhoval do Kostnice, neustaly jeho kontakty se Slezskem a Moravou. V letech 1845 – 1846 cestuje a sbírá dokumentační materiál o „*méně popsaných koutech velké rakouské vlasti*“ a rok později uveřejňuje zajímavé studie právě v Jurendově **Wandereru (Poutníkovi)** a v Ohéralově Morávii. Letošní 170. výročí úmrtí Karla Josefa Jurendeho si v tomto roce ještě připomeneme.

Dva roky po svém příchodu do Opavy se Ens poznal s velice zajímavým mužem. Pensionovaný vojenský hejtman **Franz Mückusch von Buchberg** (1749 – 1837) byl amatérským mineralogem, geologem a botanikem, který miloval nade vše Jeseníky. Vyrostl na rodinném statku v Dolní Červené Vodě, penzi trávil v Krnově. V té době učinil v jesenické přírodě řadu vynikající botanických nálezů. Když zemřel v Opavě v roce 1814 jeho bratr Arnošt, stal se poručíkem jeho dcery a přestěhoval se

do Opavy. A tam svým nadšením pro Jeseníky nakazil Ense. Ten si zase mimo jiné zamiloval i Karlovu Studánku, kde velice často pobýval.

Dlužno připomenout, že Ens mezitím spolupracoval také s **Alexandrem von Humboldtem**, s nímž se seznámil na kongresu přírodovědců ve Vratislavi. Snaha publikovat historické a přírodovědné zajímavosti o Slezsku vedla Ense k seznámení s **Palackým a Dobrovským**. Na doporučení Dobrovského publikoval v Palackým redigovaném vědeckém historickém sborníku dvě studie o historii Opavy. Nakonec Ens vydal čtyřdílnou topografii Slezska (Das Oppaland), také dějiny Opavy (Geschichte der Stadt Troppau) a jiná díla, která jsou dnes bohužel neprávem zapomenuta a opomíjena.

Ale vraťme se k Franzi Mückuschovi. Ten vnuknul Ensovi myšlenku vytvoření Muzea Jeseníků. A oba se obrátili na dalšího rodáka z Jeseníků. Nemuseli ho moc dlouho hledat. Purkmistrem Opavy byl tedy **Johann Josef Schössler** (* 7. 1. 1761 Rýmařov - + 3. 5. 1834 Opava). A ten měl k Jeseníkům velice vřelý vztah. Jeho tatínek Jan Schössler pocházel ze Staré Vsi, byl papírnickým tovaryšem a tak není divu, že se zamiloval do Marie Viktorie, dcery majitele rýmařovské papírny Dominika Grossera. Nakonec si ji 26. listopadu 1759 vzal za ženu a počátkem ledna 1761 se jim narodil v Rýmařově první syn Josef Jan Kašpar. Bystrý chlapec studoval v Brně a ve Vídni absolvoval práva. A odtud se dostal do tajemnické funkce opavského magistrátu. Díky tomu, že se poznal s Theklou, dcerou opavského knoflíkáře Stockerta, zůstal v Opavě natrvalo. Musel se s ní totiž počátkem května 1794 oženit, neboť tři měsíce poté přišla na svět další Thekla. Johann Schössler patří naprosto právem mezi dodnes uctívané opavské starosty. Myšlenku Muzea Jeseníků podpořil okamžitě. Nakonec dostalo název Gymnazijní muzeum v Opavě. Mezi jeho první exponáty patřily herbáře a přírodovědné sbírky Franze Mückusche, svými knihami položil rovněž základy muzejní knihovny, když předtím věnoval část své knihovny krnovské škole.

V roce 1829 se Faustin Ens schází v Praze mimo jiné s Františkem Palackým a s mechanikem Josefem Božkem. Jeho pražskou cestu připravovali mnozí Ensovi přátelé a příznivci a není tedy divu, že se v Praze setkává také s budišovským profesorem **Františkem I. Cassiánem Halaškou** (10. 7. 1780 – 12. 7. 1847). Halaška byl v té době znám mimo jiné jako astronom a matematik; v Brně zřídil v letech 1808 - 1814 hvězdárnu. Vydal zde také svoji první knihu **Základy přírodovědy**. Tu knihu nesporně Ens četl, neboť nebyly v té době k dispozici podobně fundovaná díla. Halaška odešel v roce 1814 do Prahy. Zde se znovu setkává se svým bývalým mikulovským studentem Janem a přítelem Evangelistou Purkyně, seznamuje se s bratry Presslovými, s Hankou a Klicperou a dalšími českými vlastenci. Dopisuje si s domácími i zahraničními vědci, v roce 1817 vydává spis Základní poznatky o zatmění Slunce a v roce 1823 se stává členem Královské české společnosti. V té době je již autorem řady vědeckých prací, dokončuje své životní dílo Příručku přírodovědy – **Handbuch der Naturlehre**.

V roce 1831 se počítá již 31 Halaškových vědeckých prací z oboru experimentální fyziky, mechaniky, optiky, termiky a astronomie. V roce 1823 byl Halaška jmenován děkanem filozofické fakulty pražské univerzity a očekával se jeho pozdější postup do funkce rektora.

Ens se při návštěvě u Halašky především zajímal o exponáty Halaškova fyzikálního kabinetu, o nichž v té době kolovaly nejrůznější (většinou ale zkreslené) zprávy. V té době byly filozofická a teologická fakulta Karlo-Ferdinandovy univerzity umístěny v pražském Klementinu. Současně zde bylo od roku 1722 založeno „Matematické muzeum“ využívané také k výuce astronomie, která byla umocněna o tři desetiletí

později zřízením Astronomické observatoře. Zároveň v době, kdy Ens Halašku v Klementinu navštívil, měla za sebou observatoř již 77 let pravidelných systematických meteorologických měření. Dnes jde o světový unikát, protože jsme od té doby s měřeními nikdy nepřestali. Takže Faustina Ense zajímal mimo jiné také způsob meteorologických pozorování.

A tak se nám v počátku 19. století sešli na poměrně malé ploše Moravy a Slezska lidé, které spojovala touha po vzdělání a po jeho rozšiřování mezi ostatní. Navíc se znali, sdružovali a pomáhali si. Všechny je spojovala láska k místu, v němž pracují, nebo v němž studují. Faustin Ens paradoxně obdivoval německého filozofa Herdera. **Johann Gottfried von Herder** (25. srpna 1744, Mohrungen Východní Prusko – 18. prosince 1803, Výmarn) se tak dlouho zabýval národní a jazykovou rozmanitostí

různých národů, až se některé jeho teorie staly argumenty obrozenců (což by nebylo tak zlé), ale bohužel také argumenty nacionalistů, což Herder nikdy nechtěl a nikdy ani tak nemyslel. A tak se žák Kantův a dlouholetý přítel Goethův (rozešli se až při jejich rozdílném hodnocení Francouzské revoluce) byl dávno po své smrti svými se svými některými teoriemi zneužit.

A byl to nízký a vždy vše požírající nacionalismus, který začal dělit vzdělance i obyčejné lidi. Proto jména mnohých z těch skvělých osobností 19. století nenajdeme v čítankách. Nemá je tak kdo vepsat, neb nacionalismus, xenofobie, nenávisť třídní i jiná, to vše zapříčinilo absenci v určité míře našeho poznávání. **PETR ANDRLE**

Na dvou obrázcích, které doprovázejí tento text, jsou Faustin Ens (malba z roku 1857 – rok před Ensovou smrtí) a jeho milovaná Karlova Studánka (kresba z roku 1836, kdy sem Ens velice rád zajížděl a odtud pořádal vědecké výpravy do přírody). Oba snímky jsou převzaty z uvedené již publikace Milana Myšky Faustin Ens, podobně jako některé další údaje.

Císařská veličenstva, Rotschildové, Kleinové, tisíce dělníků, tradiční rodiny hrdých železničářů, čeští, rakouští i němečtí podnikatelé – pokud jsou společně v nebi, určitě se křížují nad tím, jak se ke kulturnímu a hospodářskému dědictví země chová vedení této země

KDYŽ SE HRNOU K MOCI NEVZDĚLANCI

Aby bylo jasno. Když někoho označíme za nevzdělance, ještě tím nechceme dát najevo, že nezná trojčlenku, či že neumí řešit rovnice o dvou neznámých, a nedej bože také integrály. Rovněž tím ani nezpochybňujeme jeho znalosti anglického jazyka. Nevzdělanost může být také neschopnost člověka použít jistých znalostí v kontextu s ději minulými, přítomnými a budoucími. A to proto, aby mohl rozhodnout efektivně, poctivě a především odpovědně. **Ještě větším projevem neschopnosti je ovšem to, že člověk uvedené znalosti nemá, čímž vůbec nemůže rozhodnout jakkoli. Ve všech případech pochopitelně špatně.**

Část 543 m dlouhého viaduktu mezi Hranicemi na Moravě a Lipkem nad Bečvou z roku 1844

V druhé polovině 19. století a v první polovině století dvacátého byla střední Evropa protkána hustou sítí železničních tratí. Vlaky na nich rozvážely práci, informace a pokrok. Při jejich stavbách našly obživu tisíce lidí. Šlo o jednoznačně pozitivní činnost, nazývanou se uplatnění a rozvoj železniční dopravy. I dnes je o výhodnou a ekologicky přijatelnou formu dopravy a je jen projevem neschopnosti našich vlád v posledních dvaceti letech, že dopustily, aby naši zemi a naše zdraví ničily tisíce

projíždějící kamionů, namísto toho, aby byly na jednom konci země nakládány na nákladní vlaky a převáženy na konec země druhý. To my budeme radši rušit ty nákladní vlaky.

Postavit železniční trať to není jen tak. Musí se vyměřit, postavit, aby byla v potřebném úklonu, zpevnit, aby se nemusela opravovat a poté ji zatěžovat,

zatěžovat, až se ukáže, že je to ono. Z hlediska technického a finančního je každý metr jakékoli železniční tratě k nezaplacení. Je to jako s úrodnou půdou. Když ji necháte dlouho ležet ladem, pak trvá deset i více let, než ji vrátíte k možnému použití.

Dnes, ve středu 7. března bude vláda projednávat materiál s názvem „Pravidla převodu vybraných železničních drah v majetku státu na nové nabyvatele“. Materiál je mizerný, špatný, obsahuje řadu nepřesností a zavádějících informací a jeho schválením může stát přijít o miliardy korun. Materiál na prodej tratí sice předkládá ministerstvo dopravy, ale pochází z dílny státní organizace Správy železniční dopravní cesty, která se již několik let usilovně snaží o zrušení některých železničních tratí. Prostě jim koleje očividně překážejí.

Agenturní text k tomuto říká:

Ačkoliv SŽDC, s.o. vykonává vlastnické právo a vystupuje jako správce drah ve vlastnictví státu, některé regionální dráhy vůbec neudrží a nechává je chátrat navzdory tomu, že od Státního fondu dopravní infrastruktury **na ně dostává dotace**. Ty ale mizí někde v nedohlednu a regionální dráhy ve vlastnictví státu dále chátrají, proto se Ministerstvo dopravy rozhodlo zbavit se tohoto břemene.

Regionální tisk o tom píše:

Obce i železniční nadšenci si stěžují na aroganci státu v přístupu k málo využívaným tratím. Nelíbí se jim, že než by je stát předal do jiných rukou, nechá je úplně zrušit. Likvidace kilometrového úseku kolejí přitom stojí miliony. Stát se hájí tím, že nemůže obcím nadržovat na úkor jiných zájemců. Navíc se obává, že by tratě musel i nadále dotovat. Několik desítek železničních tratí, po kterých už pravidelně nejezdí vlaky, čeká během několika let pravděpodobně definitivní konec. Obce ani železničáři se netají velkou kritikou. Sdružení železničních společností označuje návrh za vrchol arogance. I proto, že ještě před několika týdny slibovalo ministerstvo obcím možnost bezúplatného převodu. Podle návrhu pravidel převodu bude nejprve vyhlášena na koupi tratě veřejná soutěž. Ta počítá s cenou zhruba 1,5 milionu korun za kilometr. "Je nereálné, že za tuto cenu si trať někdo koupí," upozorňuje Jiří Mužík, šéf Sdružení železničních společností. Když nebude zájemce, stát nabídne trať ministerstvu obrany, u kterého se rovněž zájem nečeká. Pak ji může zrušit. Ministerstvo argumentuje tím, že nemůže zvýhodnit obce před jinými zájemci bezúplatným převodem. Takový postup by byl považován za nedovolenou veřejnou podporu. "Nemůžeme si dovolit tak hustou železniční síť," dodává náměstek ministra dopravy Lukáš Hampl. Stát se obává, že by i novým majitelům musel provoz tratí nadále dotovat jako dosud.

A přitom je to zcela tak jednoduché. Za symbolický poplatek převést tratě, které stát nechce, na provozovatele, který by měl zájem je provozovat. Samozřejmě smlouvy termínovat a opatřit doložkou velice vysokých sankcí za jejich porušení. Je to tak těžké? Jenže to by se na ministerstvu dopravy musel najít někdo, kdo by opravdu přemýšlel. Ne že by tam nikdy takoví lidé nebyli. Jsou tam i dnes, jenže jejich přemýšlení je vedeno zcela jiným směrem. **Nevěříte?**

Dráha je ve své podstatě konzervativní. Lidovci se při posledních volbách nedostali do

sněmovny a pro mnohé z nich byla právě železnice jediným řešením. Jejich předseda, Jan Kasal, ačkoli jistě netrpí nouzí, najednou zjistil, že má manažérské vlohy pro zahraniční obchod. A že potřebuje peníze.

A tak nastoupil do nákladní odnože Českých drah ČD Cargo, aby zde spravoval zahraniční obchod. Dopravu mají po volbách ve svých rukách Věci Veřejné a pan Kasal jistě nezískal onen lukrativní post proto, že kandidoval do Senátu na Vysočině s heslem: *Váš senátor pro věci veřejné, informuje.*

Média v té době informovala takto:

Na své volební inzeráty dokonce Kasal umístil zaškrtnutý čtvereček, znak vládních Věcí veřejných. "Věci veřejné v jihlavském obvodu nemají vlastního kandidáta, takže podporují mě," vysvětluje Kasal, který byl dvacet let lidoveckým poslancem a jednou z nejznámějších tváří strany.

Pan Kasal post senátora nezískal, ale VV udělal reklamu. Takže byl odměněn. Nic proti tomu, člověk má být člověku nikoli vlkem. A železničním tratím vybudovaným našimi předky má být člověk co? Vlkem?

Takže Kasal řídí a diletanti chtějí rušit tratě.

A nechtějí je prodat těm, kteří si váží práce, tradice, historie. Třeba podnikatelům, obcím, krajům a jiným. A víte proč tomu tak je? Protože by dalším provozováním tratí nastavili zrcadlo jejich nevzdělanosti. A také různým prostopášnostem. Proto ten titulek.

(Petr Andrlé)

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Ano. Je to krásné. Ale i sem přijde jaro.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (761)

Včera jsem se potkal se dvěma velice zvláštními příhodami. Vždycky se říkalo, že nejsnadněji a nejrychleji se dají prý vydělat peníze na lidské hlouposti, důvěřivosti a neznalosti. Vídávali jsme ony davy důchodců, kteří čekávali na ten autobus zdarma, který je odveze na ten oběd zdarma a prohlídku toho hradu zdarma. Za pozdější podpis ožebračující je smlouvy o nákupu značně předraženého zboží. Nějak se to uklidnilo, již těch zájezdů tolik není. Ale s lidskou naivitou se počítá stále. Dokonce nedávno jakási PR agentura Communication cord z Frýdku-Místku se rozhodla, že bude vydělávat na vyučování národa tím, že bude zájemce učit psát novinářské zprávy (sic!). Ano, čtete dobře. Něco jako novinářem snadno a rychle. Ve své nabídce dokonce píše:

Napsat efektivně tiskovou zprávu není jednoduché. Novináři jsou jen lidé a není v jejich silách přečíst všechny zprávy, které se jim během dne objeví v emailu. Některé zprávy tak skončí nepřečtené v koši. Pokud nechcete, aby vaše práce přišla v niiveč, uchte se přímo od novinářů. Agentura Communication cord všem zájemcům nabízí online workshop, ve kterém se naučíte psát tiskové zprávy z tepla svého domova nebo kanceláře. Pod dohledem zkušených novinářů se naučíte psát tiskové zprávy rychle, jednoduše, efektivně a s minimálními výdaji. V praxi to funguje tak, že vy pošlete emailem do agentury svůj výtvar a jeden z novinářů, se kterými agentura pracuje, vás dostane na starosti a vaši zprávu opraví a pošle vám ji nazpět, Upozorní vás na případné chyby, kterých se dopouštíte a poradí vám pár triků, jak

si získat novináře na svou stranu. Díky tomu ušetříte spoustu času nejen s dojížděním na seminář, ani nejste vázáni na konkrétní hodinu a navíc za své peníze získáte jen užitečné informace od redaktorů s dlouholetou praxí. A abyste nekupovali zajíce v pytli, přidělíme vám redaktora ještě dříve, než se rozhodnete nám poslat tiskovou zprávu. Pak už bude jen na vás, jak se rozhodnete.

V samotné této jejich nabídce je více než deset gramatických a stylistických chyb, takže je zde otázka, kdo koho chce učit. Jenže nabídka má pokračování. A to zcela nestoudné a gramaticky tragické:

Za každou opravenou tiskovou zprávu zaplatíte 950 korun. Stačí když tiskovou zprávu odešlete na náš email, my vám její přijetí potvrdíme a zároveň vám zašleme podklady k platbě. V okamžik, kdy bude platba připsána na náš účet s vámi začne komunikovat novinář a přímo od něj se dozvíte, kde děláte chybu a co byste případně mohli zlepšit. A tím naše práce nekončí... Pokud budete mít další dotazy ohledně vaší zprávy, rádi je vám samozřejmě zodpovíme. Na závěr dostanete příručku ve formátu pdf s radami, jak tiskovou zprávu napsat, ale také jak vytvořit funkční medialist.

*Kontakt
Communicacion cord
PR agentura
Farní 15
73801, Frýdek-Místek
Telefon: 737 512 222*

Nekřesťanských 950 korun si po lidech dovoluje požadovat firma, která ani neumí česky. A jestli umí, tak je s češtinou velice na štíru. Jediné co její pracovníci zřejmě ovládají, jsou kupecké počty. V té druhé části textu je totiž opět několik gramatických chyb (jak si můžete zjistit sami, texty jsme neupravovali a neopravovali, jsou to originály). Podotýkám, že výše uvedený text byl vydán veřejně a oficiálně na komunikačním portálu PRESS OnLine. Jakkoli je to nestoudné, je to fakt.

Ovšem tragedií je, když si přečtete v jistých regionálních novinách následující zprávu o tom, proč Ostrava slaví. I s patřičným titulkem:

Ostrava slaví. Díky e-aukci snížila cenu reklamních předmětů na polovinu

Další komoditou, při které je na ostravské radnici využíván systém elektronických aukcí, jsou reklamní předměty. Stejně jako u dalších komodit sdružených nákupů, i zde byly při prvním nákupu zaznamenány významné úspory. Dokazuje to elektronická aukce, která se uskutečnila 16. února letošního roku. Magistrát města Ostravy poptal dodavatele reklamních hrnků, šňůrek na krk, USB flashdisků, potítek a dalších předmětů. O zakázku v odhadované hodnotě necelých 1,4 milionů projevil zájem 9 firem. Vzájemným soupeřením snížily nakonec nákupní cenu pro město o 50,96 procenta. Ostrava zaplatí nakonec jen 675 tisíc korun.

Otázkou je, co by mělo být předmětem oslav. Ekonomika je v krizi, stát enormně zadlužen, některé neziskové organizace zajišťující sociální služby melou z posledního a my si budeme dávat navzájem hrnky nebo potítka? Rozumíte tomu? Nutí snad

někdo město, aby si naplánovalo 1, 4 milionů korun na reklamní předměty? Potřebuje je vůbec? Pochopitelně že nikoli, argument o zahraničních návštěvách neobstojí, protože je urážlivý. Nikdo ze zahraničí nejede do Ostravy proto, aby dostal potítka nebo šňůrku na krk.

Buď se svět kolem nás zbláznil anebo je to naopak. Nejsme zřejmě schopni pochopit ušlechtilost agentury, která nás chce za tisícovku naučit správně psát, aniž by to sama uměla. A k tomu nejsme schopni pochopit, že Ostrava je krásné město, které se neobejde bez reklamních hrnků a potítek za milion korun.

Žijeme ve zvláštním světě. Je normální?

**Dnes má svátek TOMÁŠ. Zítra GABRIELA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

